

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Petra Kuchynky a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **D. T. N**, narozen dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, X, X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č.j. MV-148195-5/SO-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 20. 2. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č.j. MV-148195-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla žalobcovo odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 9. 11. 2018, č.j. OAM-12341-16/TP-2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nebyly splněny podmínky podle § 67 zákona o pobytu cizinců (výrok I.); žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla dále zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodnila zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle žalobcova názoru žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobce v prvé řadě namítal, že správní orgány pochybily, když se naprosto nedostatečně zabývaly otázkou splnění podmínky důvodu zvláštního zřetele hodného dle § 67 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalovaná se dále nedostatečně vypořádala s námitkou nedostatečného odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jen zopakovala argumentaci správního orgánu I. stupně, aniž by konkrétně uvedla nějaké nové relevantní důvody.
6. Správní orgán se nijak nepokusil zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevyzval žalobce k doplnění žádosti, ani ho nepředvolal k výsledku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná jen uvedla, že cizinec nijak nedoložil, v čem spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, proč je nezákonné a nepřezkoumatelné.
7. Žalovaná se nijak nevypořádala s namítaným porušením § 2, 3, 4 správního řádu, kde jsou stanoveny základní zásady činnosti správních orgánů.
8. Žalobce byl přesvědčen, že dle § 67 zákona o pobytu cizinců lze povolení k trvalému pobytu vydat, jestliže o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
9. Žalobce měl za to, že žalovaná měla posoudit splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu nejen dle § 67 zákona o pobytu cizinců, ale i dle jiných ustanovení, ke kterým mohl důvod podání žádosti označený v tiskopise žádosti směřovat. Žalobce byl přesvědčen, že skutečnost, že na území pobývá déle než 10 let, s přihlédnutím k dalším okolnostem, lze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. Mezi hlavní okolnosti lze například zařadit fakt, že pobývá na území s celou svou rodinou, především s třemi malými nezletilými dětmi. Dále je nutno uvést, že žalobce pobývá na území nepřetržitě již od roku 2008. Za tu dobu se na území ČR integroval, dorozumí se českým jazykem na velmi dobré úrovni. Jelikož se správní orgán možností udělení povolení k trvalému pobytu z důvodu

existence výše uvedených důvodů zvláštního zřetele hodných zabýval velmi omezeně a nedostatečně zdůvodnil, proč tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností pro rozpor s výše citovanými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, především se zásadou veřejné správy jako služby veřejnosti a zásadou posuzování podání dle skutečného obsahu.

10. Žalobce nesouhlasil, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s žádostí o zpracování stanoviska OSPOD. Zcela absurdní je názor, že šetření by bylo možné provést pouze za předpokladu, kdy by na dožádání správního orgánu I. stupně byly sděleny poznatky nasvědčující tomu, že se tu jedná o ohrožené děti ve smyslu § 6 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. Takový závěr je však nelogický, neboť v první řadě žalobce namítal pochybení správního orgánu I. stupně a žádal napravení orgánem odvolacím. Pokud by názor žalované byl pravdivý, absolutně by nedávalo smysl odvolávat se a namítat pochybení Ministerstva. Žalobce byl přesvědčen, že i když si správní orgán I. stupně nedožádal zprávu od OSPOD, kde by bylo řečeno, že jsou děti žalobce ohroženy, mohla tak udělat žalovaná.
11. Podle Komentáře k zákonu o sociálně-právní ochraně dětí mj. platí: „*Smyslem sociálně-právní ochrany dětí je poskytnout pomoc dětem, jejichž práva, oprávněné zájmy, zdraví, život a řádný vývoj jsou ohroženy. (...) Komentované ustanovení uvádí demonstrativní výčet situací, ve kterých je zapotřebí poskytnout dítěti dodatečnou ochranu ze strany státních orgánů. Vzhledem k tomu, že výčet je příkladný, může být dítě ohroženo i v jiné situaci, na kterou zákonodárce nepamatoval, rozhodující je však vždy, že taková situace trvá, tedy nejedná se pouze o krátkodobý přechodný stav, nebo je takové intenzity, že přímo narušuje řádný vývoj dítěte, nebo je způsobila přivodit dítěti závažné následky, zejména narušení jeho řádného vývoje.*“ (ROGALEWICZOVÁ, Romana. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí: komentář. C.H. Beck. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-713-2, Praha, 2018).
12. Na základě citovaného komentáře je jasné, že není pravda, že by se § 6 ZSPOD nevztahoval na děti žadatele, neboť ty, jelikož jsou velmi malé, jedno dokonce batole, a mají odcestovat do jihovýchodní Asie, jsou bezesporu ohroženy např. na svém zdraví v důsledku absence potřebného očkování, a s tím souvisí i ohrožení jejich řádného vývoje. Výčet je v uvedeném ustanovení demonstrativní, což znamená, že není konečný. Jelikož je praxe v této oblasti natolik rozmanitá, že nebylo možné jej uzavřít, proto je právě na posouzení orgánu sociálně-právní ochrany dětí, zda a jakým způsobem je dítě v případě nuceného vycestování ohroženo.
13. Dále komentář rozvádí: „*V případě bezprostředního ohrožení života nebo zdraví dítěte jsou samozřejmě povinny poskytnout dítěti ochranu, a to nejenom sociálně-právní ochranu, veškeré subjekty veřejné i soukromé. Posuzování ohrožení dítěte je přitom otázkou interdisciplinární, nelze situaci dítěte hodnotit výlučně z jednoho úhlu pohledu. Většinou je nutné zapojit odborníky z dalších oblastí a s jejich pomocí nejen vyhodnotit situaci dítěte, ale také hledat nejlepší řešení pro ochranu dítěte (Matoušek a kol. 2003 s. 203).*“
14. Správní orgán v rozporu s tímto přístupem sám vyhodnotil, zda jsou děti možným vycestováním ohroženy či nejsou. Postupem správního orgánu došlo k porušení § 3 správního řádu, když nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 4 správního řádu, zásady veřejné správy jako služby veřejnosti, kdy zájem správního orgánu má směřovat k ochraně nezletilých dětí, a rovněž došlo k porušení § 8 správního řádu, tj. zásady spolupráce správních orgánů. Správní orgán měl ze své zákonné povinnosti náležitě spolupracovat s OSPOD.

15. Žalobce dále v souvislosti s tímto postupem žalované vznesl námitku přepjatého formalismu. Přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům, formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13; nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.
16. Žalobce proto namítal, že poznámka žalované, že tím, že v případě žalobce nebude vydáno nejvyšší pobytové oprávnění, není znemožněna možnost požádat si o vydání nižšího pobytového statusu na zastupitelském úřadu v domovské zemi, je naprosto zcestná, neboť jak je známo správnímu orgánu z jeho úřední povinnosti, takový návrh je naprosto alibistický. Ví, že alternativy, které sám nabízí, jsou nereálné.
17. Žalobce v neposlední řadě namítal, že prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Správní orgány obou stupňů se k přiměřenosti rozhodnutí vyjádřily velmi formalisticky, bez individuálního posouzení konkrétních okolností.
18. I kdyby soud této námitce nepřisvědčil, měl žalobce za to, že rozhodnutí musí být přiměřené. To vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu. Dále, povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá též z mezinárodních závazků České republiky, primárně pak z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv.
19. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57 A 6/2016 – 81, ve kterém se mj. uvádí: „Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzýván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí

(tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výsledek cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 57A 75/2014-52, kde byl výsledek považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výsledek slouží k tomu, aby cizinec předešel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“ Žalovaná i správní orgán I. stupně tedy pochybily, pokud se nijak nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností a ani neprovedly tak základní úkon jako je výsledek žalobce.

20. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém tento soud judikoval, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s takovýmto požadavkem.
21. V situaci, kdy jsou správní orgány povinny postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení nejen § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu. V dané věci nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
22. Samotné rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s namítanou nepřiměřeností rozhodnutí vůči nezletilým dětem žalobce, pro rozpor s Úmluvou o právech dítěte.

23. V této souvislosti žalobce poukázal na mezinárodní závazky České republiky, konkrétně na čl. 3 odst. 1, čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve stejném duchu hovoří též směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“), konkrétně její čl. 5 odst. 5. Žalobce též poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, z něhož citoval: *„Právě hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru Nejvyššího správního soudu ve věci dostatečně zváženo ani v nynějším případě při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na vyhoštění stěžovatele a právem na ochranu soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků, tedy manželky a dvou velmi malých dětí, zcela odkázaných na péči svých rodičů. Podobně jako ve věci Nunez proti Norsku nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele od jeho dětí bylo trvalé nebo jen dočasné, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel i po uplynutí doby vyhoštění pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici, a bylo třeba v tomto směru věnovat, jak naznačuje i stěžovatel, pozornost rovněž příslušné správní praxi. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování stěžovatele by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily ještě další uváděné okolnosti.“*
24. Žalobce měl za to, že v jeho případě by došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, ale také do rodinného a soukromého života jeho rodinných příslušníků, kteří legálně pobývají na území České republiky. Správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností dostatečně nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

25. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 8. 4. 2019, v němž konstatovala, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná považovala žalobní námitky za nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem, a proto žalovaná v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

26. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
27. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
29. Při jednání před soudem dne 17. 2. 2021 žalovaná i zástupce žalobce setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
30. Žaloba není důvodná.
31. Napadeným rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nebyly splněny podmínky podle § 67 zákona o pobytu cizinců (výrok I.); žádost o vydání povolení

k trvalému pobytu byla dále zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti.

32. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
33. Žalobce namítal, že správní orgány měly jeho žádost posoudit především podle § 67 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců.
34. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
35. Podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
36. Podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).
37. Podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu [písm. a)], v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu [písm. b)].
38. Soud předně nesdílí žalobcův názor, že *„žalovaná měla posoudit splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu nejen dle § 67 zákona o pobytu cizinců, ale i dle jiných ustanovení, ke kterým mohl důvod podání žádosti označený v tiskopise žádosti směřovat.“* Předmět řízení a rámec pro správní orgán vymezil žalobce tím, že dne 4. 9. 2018 podal Ministerstvu žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Nebyl tu tedy žádný důvod k tomu, aby správní orgány zkoumaly důvodnost žádosti dle jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců.
39. Dále, důvodné nebylo ani tvrzení, že *„správní orgány pochybily, když se naprosto nedostatečně zabývaly otázkou splnění podmínky důvodu zvláštního zřetele hodného dle § 67 zákona o pobytu cizinců.“*
40. Ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců podmiňuje možnost vydání povolení k trvalému pobytu z „jiných důvodů hodných zvláštního zřetele“ tím, že jsou naplněny

podmínky podle prvního odstavce onoho ustanovení. Dlužno dodat, že tyto podmínky musí být naplněny všechny. Jejich prominutí z důvodů hodných zvláštního zřetele pak připouští § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.“ Žalobce jako ony důvody hodné zvláštního zřetele uvedl délku svého pobytu v České republice (10 let), sžití se s prostředím ČR (včetně znalosti jazyka) a fakt, že tu s povolením k trvalému pobytu pobývají jeho manželka a tři nezletilé děti.

41. Soud, spolu s žalovanou, takový žalobcův pohled na věc nesdílí.
42. Jistě lze s žalobcem souhlasit, že výčet daný § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je výčtem demonstrativním. Tu však přitakání žalobcovým tvrzením končí. Z daného výčtu lze totiž vysledovat, že zákonodárce uvažoval ony důvody jako důvody v cizincově životě, resp. životní situaci natolik výjimečné a závažné (zdravotní stav a nízký věk), že je třeba díky nim zásadně zmírnit daná zákonná kritéria.
43. Stran žalobcem uvedené délky jeho pobytu v ČR je třeba poznamenat, že část této délky pobytu byla v žalobcově případě vynucena rozsudkem soudu, neboť žalobce byl v roce 2013 pravomocně odsouzen k tříletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. To příslušnou část žalobcovy argumentace o důvodu hodném zvláštního zřetele mírně řečeno relativizuje. A prizmatem odsouzení za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami pak rovněž jako důvod hodný zvláštního zřetele neobstojí ani argument sžití se s prostředím v ČR.
44. Stejný závěr lze přijmout i stran tvrzení, že spolu s žalobcem žijí v České republice i manželka a tři nezletilé děti. To by bylo možné přijmout např. v případě závažného, dlouhodobého onemocnění některého z nich, ale pouze to, že na území České republiky pobývá, byť s povoleným trvalým bytem, žalobcova nejuzší rodina samo o sobě důvodem hodným zvláštního zřetele jednoduše není. Námitka nebyla důvodná.
45. Soud nepřitakal ani výtce, že si správní orgán nevyžádal zpracování stanoviska OSPOD. Především, chtěl-li žalobce se zprávou orgánu sociálně-právní ochrany dítěte argumentovat jako s důkazem, byl to on, kdo ji měl, spolu s patřičnými tvrzeními, předložit, příp. její provedení jako důkazu, spolu s důvody, k čemu má takový důkaz směřovat, navrhnout. Soud souhlasí s žalovanou, že tu nebyly zřejmé žádné okolnosti (ohrožení práva dítěte na příznivý vývoj a řádnou výchovu; ohrožení oprávněných zájmů dítěte, včetně ochrany jeho jmění; potřeba působení směřujícího k obnovení narušených funkcí rodiny, příp. nutnost zabezpečení náhradního rodinného prostředí pro dítě, které nemůže být trvale nebo dočasně vychováváno ve vlastní rodině; k tomu srov. § 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí), které by potřebu takové zprávy či stanoviska odůvodňovaly. A ani žalobce žádné takové okolnosti neuvedl. Omezil se pouze na obecné citace z komentáře k zákonu a tvrzení, že jeho děti jsou „velmi malé, jedno dokonce batole, a mají odcestovat do jihovýchodní Asie“, čímž jsou „bezesporu ohroženy např. na svém zdraví v důsledku absence potřebného očkování, a s tím souvisí i ohrožení jejich řádného vývoje.“ Ne, případné (a to je třeba zdůraznit) odcestování zatím neočkovaných malých dětí do Vietnamu skutečně nepředstavuje takové ohrožení jejich řádného vývoje, které by odůvodňovalo jakoukoliv aktivaci OSPOD. Potřebné očkování lze zcela jistě zajistit

v České republice a ani Vietnam nepatří mezi zaostalé státy (naopak, je to jedna z nejdynamičtěji se rozvíjejících zemí v oblasti), kde by nebylo možné naočkovat děti potřebnou vakcínou.

46. Stejně tak obecná byla i námitka vytykající v tomto směru správním orgánům přepjatý formalismus. I tu se žalobce soustředil na generalizující konstatování, že *„přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu.“* To ale nikdo nezpochybnil. Namítal-li žalobce, že *„mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být, jako v dané věci, značně komplikované a netypické“*, pak bylo na něm, aby řádně vyjevil vše, co podle něho bylo v jeho případě natolik netypické a komplikované. Nic takového však neučinil.
47. Soud dále dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v kontextu s rozhodnutím prvoinstančním ob stojí i v konfrontaci s jejich namítanou nepřiměřeností.
48. Předně, není pravdou, že správní orgány se *„účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců“*, přičemž se *„k přiměřenosti rozhodnutí vyjádřily velmi formalisticky, bez individuálního posouzení konkrétních okolností“*. Ministerstvo se možnými dopady rozhodnutí zabývalo na str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaná jeho závěry aprobovala.
49. Dále, fakt, že teorie i praxe správního práva kladou stran zjišťování skutkového stavu, a tedy i zjišťování skutečností týkajících se možného dopadu rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života, podstatnou část břemene na správní orgány, neznamená, že žadatel může zůstat pasivní, ponechat vše na správních orgánech a následně případně namítat jejich pochybení. Žalobce v souzené věci, s odkazem na příslušná ustanovení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, seznámil správní orgány pouze s tím, že v České republice žije od roku 2008 a má zde manželku a děti, což si správní orgán I. stupně ověřil z jemu dostupných databází. Žalobcova aktivita tak byla v tomto směru minimální.
50. Ano, žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů pochybily, pokud se *„nijak nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností a ani neprovedly tak základní úkon jako je výsledek žalobce“*. Namíste však je se ptát, co rovněž žalobce učinil pro to, aby správní orgány měly co nejširší škálu informací o jeho rodinných, sociálních či ekonomických vazbách v ČR. Jsou skutečnosti, pro posouzení přiměřenosti naprosto zásadní, které může správním orgánům sdělit pouze cizinec. Správní orgán si může např. zjistit, že cizinec má oprávnění v tuzemsku podnikat, ale informaci o tom, s kým a v jakém rozsahu vede obchody, z žádné databáze nezjistí. Stejně tak nezjistí, s kým a jak dlouho se cizinec a jeho rodinní příslušníci přátelí, zda se účastní spolkového života, zda navštěvují kroužky, zda, příp. na jaké úrovni sportují atd. Součinnost cizince se správním orgánem je tak naprosto nezbytná. Namítá-li žalobce v tomto kontextu, že nebyl proveden jeho výsledek, pak je i tu třeba se ptát, co žalobci bránilo, aby všechny takové podstatné okolnosti sám aktivně sdělil správnímu orgánu písemně a navrhl k jejich prokázání důkazy (třeba i účastnický výsledek). Nic takového žalobce neučinil a jeho indolenci nelze klást k tíži správním orgánům.
51. Žalobce má jistě pravdu v tom, že otázku přiměřenosti rozhodnutí je třeba posuzovat v širším rozměru, tedy i stran žalobcovy nukleární rodiny žijící v tuzemsku. Ovšem, sám fakt, že ona nejbližší žalobcova rodina v tuzemsku pobývá s žalobcem, nemůže sám o sobě znamenat, že rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu bude nepřiměřené. Žalobcova

tvrzení jsou v převažující míře obecná, jedním z mála konkrét je vyřčená obava stran očkovaní [nedůvodná jak z pohledu aktivace OSPOD (viz výše), tak z pohledu přiměřenosti, neboť z žádného rozhodnutí nevyplývá, že by následkem neudělením trvalého pobytu žalobci byla nutnost vycestování celé rodiny do Vietnamu). Soud tedy shrnuje, že ani tvrzení o nepřiměřenosti rozhodnutí nebyla důvodná.

52. Ke stejnému závěru pak soud dospěl i v případě obecných námitek o pochybení (správního orgánu) stran § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť soud žádné takové nedostatky neshledal ani v obsahu prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí, ani v postupu správních orgánů v příslušném řízení.
53. Vzhledem k tomu, že žaloba byla nedůvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

54. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. 2. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu